

Sklenka vína přistála na malém odkládacím stolečku. Rudá tekutina uvnitř skla se chaoticky snažila vyrovnat změnu polohy. Díky Bohu se nepřevrhla a nepotřísnila bílý ozdobný ubrus, který dával vyniknout především tvaru celého dřevěného díla.

Vše, co v místnosti stálo, viselo nebo se dokonce pohybovalo, bylo samo o sobě uměleckým zázrakem. Na zdech viselo to nejzajímavější, co kdy kdo nafotil nebo namaloval v posledních několika měsících a zároveň se ocitl na předním stránkách nejruznějších kulturních, módních či jinak důležitých časopisů.

Událost podzimní sezóny AFF – Art Fall Fest 2014 se v tomto roce konal v Praze. Na tuto luxusní záležitost byla vybrána hrstka elity hlavního města České Republiky. Ti nejdůležitější z nejdůležitějších. Ti nejzajímavější a nejobletovanější si již týdny či měsíce dopředu nechávali ušít extravagantní obleky od známých návrhářů a bylo jedno zda to byla světová jednička nebo alespoň top jedna v Praze.

Získat pozvánku bylo samo o sobě jako zázrak a pokud se někomu zcela obyčejnému podařilo získat ji, bylo to jako kdyby vyhrál ve Sportce.

A tak se stalo, že se mezi smetánkou Prahy ocitla dívka s vlasy tak rudými, že připomínaly oheň. Nervózně svírala sklenku v dlaní a zahřívala teplotu vína tak, až se nedalo skoro ani pít. Dívala se kolem sebe a každou chvíli zalapala po dechu, když spatřila někoho slavného.

„Měla byste si hlídat ruce,“ řekl jí muž, co ji už hodnou chvíli pozoroval.

Lekla se a málem víno vylila.

„Opravdu, položte tu sklenku a začněte se taky bavit,“ zašeptal tak, až dívka ucítila husí kůži na pažích. Než se ale stihla otočit, byl muž pryč.

Dívka jeho rady uposlechla a víno mírně zbrkle položila na nejbližší stolec.

Teď se od něj vzdalovala a začínala si Art Fall Fest užívat. Procházela z místnosti do místnosti a pozorovala malířské skvosty počátku 21. století. Nechala se unášet tahy štětců, vrstvami barev, sochami nejruznějších tvarů a zároveň i ošacením, které vypadalo, jako kdyby právě jejich majitel přijel z předávání Oscarů.

„Už se cítíte lépe,“ zaznělo o chvíli později. Jeho hlas poznala hned, jak promluvil. Otočila se a ztuhla. Jeho krátké ale přesto husté vlasy, až perfekcionistacky upravené vousy, jeho pohled. Dívce se podlomily kolena, ale nespadla.

„Konrad Weissman,“ řekl mysticky a chytl dívku za paži. Přitáhl si její dlaň blíž k sobě a citlivě ji políbil.

„Sára,“ začala dívka a na pár vteřin se její tváře zbarvily do ruda.

Muž s noblesou ji nenechal ani domluvit a jeho oči ji nadále ale intenzivněji sledovaly. „Vino,“ zeptal se.

„A... Jistě,“ špitla.

„Dnes je den plný oslav, den, kdy Prahu navštívilo umění. Bavte se, radujte se,“ řekl potichu a dívka se usmála. „Tak je to lepší.“

Než si stačila uvědomit, co se děje, už seděla v bělostné pohovce. V ruce držela víno a jeho ruku měla na svém koleni. Jeho oči měla zabořené do svého lehce poodhaleného dekoltu a když se nadechla cítila jemnou vůni cedru a citrusu.

Podívala se na jeho tvář a začínala být o něco více vzrušená.

Ucítila hebkou dlaň, jak se posunula o něco výš. Prsty s nehty, o něž musel pečovat nějaký anděl přes manikýru, začínaly mizet pod vrstvičkou látky perleťové barvy.

„Dnes pocítíš rozkoš, jakou jsi už dlouho nepoznala,“ zašeptal, když se k ní ještě o něco víc naklonil. Vůně jeho parfému už byla všude kolem ní. Začínala se v ní ztrácet a přestávala vnímat čas.

Bylo na něm něco zvláštního. Něco naprosto neodolatelného. Jeho pohled byl tak uhrančivý. Jeho doteky byly tak elektrizující a hlas měl tak svůdný.

Když se pak jeho rty dotkly kůže na jejím krku, málem vybuchla. Byly tak svůdné, že pomalu zapomínala na přítomnost slavných lidí všude kolem nich.

„Chci Tě,“ zašeptal a pak ucítila jeho dech poblíž ušního lalůčku.

Chtěla zašeptat „Vem si mě tak, jak budeš chtít,“ ale on ji předběhl. Prudce vstal a držíce ji stále za ruku oba mizely první místností, přes další dvě a malými spojovacími schody o patro níž, až se objevili na prázdné chodbě.

„Bože, jsi tak,“ šeptal a u toho ji stále rty útočil na krk, občas ji svůdně kousl, občas nasál vůni jejího vlastního parfému.

Jako extází oblažení lidé, zmizeli v malé úklidové místnůstce. Tma, co byla všude kolem, ještě zvýšila jejich vzrůstající vzrušení. Nic je nedokázalo zastavit. Jeho rty se přestaly zajímat o krk a zaútočily na její vlastní. Záhy už nemohla ani vzdychat. Cítila napětí, které rostlo neuvěřitelně rychle. Cítila cedr, citrus, oheň a pak i kouř. Jako kdyby jejich vlastní vášeň dostala reálnou podobu.

Dál už to nedokázala zastavit. Cítila ho všude, chtěla ho všude a pak se všechno kolem začalo třást a kouř byl cítit téměř všude.

„Dělej,“ zakřičela a on přirazil. Byl tvrdší než kdy předtím. Byl brutálnější, než kdy předtím. Jeho ruce ji pevně sevřely a nepouštěly.

Přestávala se ovládat. Nadechla se, ale nešlo to. Začínala lapat po dechu. Celou úklidovou místnost zahalil kouř.

„Co se...“

„Už jen chvíli,“ sykl a nadechl se. I on měl v tu chvíli problém s kyslíkem, ale pokračoval dál. Musel to dokončit. Nic mu v tom nemohlo zabránit.

Jednou rukou ji chytl za vlasy a druhou si pomáhal tam dole.

„Už to bude,“ sípal a měl to na kahanu.

V tom všechno explodovalo. Jejich těla se k sobě přitulila v enormním výbuchu rozkoše.

Nebyli jediní.

O patru výš již všechno hořelo v mohutných plamenech. Co bylo před chvílí krásné, teď začínalo ztrácet barvy.

V ten večer se viděli poprvé. V ten večer v Galerii Nebesa se také viděli naposledy...?

TEMNÁ PRAHA

DÍL 5.

Ztracená

Spánkem vyčerpaná Lenka seděla na kraji postele. Vedle ní ležel mobilní telefon, několik zmuchlaných papírových kapesníků a zlomená tužka. Na hromádce kapesníků přistál další, použitý stejně jako ti ostatní.

Vzala do ruky telefon a opět vyťukala číslo svého bratra. Opět žádná odpověď.

„Co to sakra vyvádíš,“ sykla podrážděně.

Byl to její dvacátý telefonát. Dvacátý neúspěšný. Petr se i nadále neozýval a nechával Lenku ve zmatenosti a se zvyšujícím se napětím.

Noc se pomalu vytrácela a Lenčin zážitek byl něčím, co se stalo v minulosti, která se už nikdy nebude opakovat, alespoň v to teď dívka věřila.

Uvědomila si, že skoro celou noc probděla. Spánek, který ji v jednu chvíli přeci jen skolil, jí rozhodně nepomohl. Počítač byl zapnutý a na ploše měla Lenka otevřený textový editor. Vedle klávesnice ležely poznámky, které předchozího večera sepsala, a čekaly na své použití.

Musela dát ještě dohromady článek o Galerii Nebesa a všechno již bylo připraveno jen ne Lenka. Nebyla schopna najít v sobě energii pro psaní, uspořádat si myšlenky, aby to mělo nějaký smysl, a soustředění, aby to vůbec dokázala dopsat.

Vstala a došla k oknu. Odhrnula světlu bránící záclonu a dívala se do pochmurného podzimního rána. Stromy ještě stále držely listy na svých větvích, ale ne na dlouho. Zima byla tentokrát mocnější čarodějkou a udeřila na Prahu o něco dřív.

Lenka si vybavila tu náhlou sněhovou bouři, co udeřila v centru Prahy. Napadlo ji, zda se o tom někde píše, zda to někdo začal studovat. Otočila se a spatřila ovladač k televizi. Ležel na nočním stolku, potažen slabou vrstvou prachu.

„Vážnou hrozbou, neboť hlavní struktura celé budovy byla při požáru výrazně narušena,“ odpovídal postarší muž s decentně zastříženým knírkem a s vlasy, které potřebovaly nutný zásah černé barvy, neboť půlcentimetru od kořínek byly bílé.

„A co plánuje radnice Prahy 1 udělat? Existuje nějaké řešení, které by budovu zachránilo?“

„V tuhle chvíli se jedná s tamní stavební firmou, která bude muset vzít potaz okolní budovy, napojení samotné Galerie Nebesa na kanalizační systém a systém tunelů metra.“

„Jak vysoká je pravděpodobnost, že bude budova srovnána se zemí?“

„V tuhle chvíli je tato možnost padesáti procentní.“

„Omluvte mě za mou drzost,“ řekl reportér a pokračoval dál. „Ale zlé jazyky hovoří o tom, že o demolici budovy bylo rozhodnuto již v sobotu ráno, když byly plameny konečně uhašeny. Prý se na tom již rada města dohodla na zvláštním zasedání. Jedná se tedy o pouhou mystifikaci, že chcete budovu zachránit?“

Muž zvažněl a bylo vidět, že se snaží přemýšlet. „Ať je to mystifikace nebo ne, rada samotná nemůže říci zčista jasna, že budova bude asanována. Jak už jsem řekl. Galerie Nebesa byla po dva roky pevnou součástí jak infrastruktury, tak i součástí elektrifikace, kanalizačního a odpadního systému. Navíc bychom mohli narušit statiku ostatních budov.“

„Opět. Jak už základní analýzy ukázaly, statika budovy Černé Růže byla zásadně narušena, když došlo k výbuchu v třetím nadzemním podlaží Galerie Nebesa. Statika ostatních budov zatím narušena nebyla....“

„Řekl jste to správně. Jedná se o základní analýzu. Firma, které jsme zadali...“

„A ve které jste také nadpolovičním akciovým vlastníkem, pokud mohu doplnit,“ řekl briskně reportér.

Tázaný zrudnul a bylo vidět, že ho reportérův dodatek částečně vykolejil. „Ať tak nebo tak. Firma Starkov je odborníkem přes sanaci budov. Je jednou z nejlepších, které tady v Praze máme....“

„Firma Starkov existuje teprve rok. Do roku 2013 o ní nikdo nic nevěděl. Je tedy více než pochybné, jak mohla získat tender na tak velké zakázky. Nebudu tady teď jmenovat, na čem všem se Starkov podílí. Bylo by to na dlouho.“

„Prosím,“ řekl samolibě tázaný a usmál se. „Ve finále je jedno, kdo analýzu, která prokáže, zda je Galerie nutná k sanaci nebo ne, provede. V každém případě o tom, ale nebudete rozhodovat vy.“ Pak se podíval na hodinky a povzdechl si. „A to je poslední, co řeknu. Musím se vrátit zpět do úřadu. Omluvte mě.“

Reportér pokrčil rameny a oklepal se. „Jak se zdá, tak osud trosky Galerie Nebesa ještě nějakou chvíli nebude znám. Jediné, v co můžeme doufat, je to, aby sanace budovy, ať to dopadne jakkoli, neměla velký dopad na občany a na jejich peněženky. Zbytek krásného rána,“ Igor Kmotr.

„Díky Igore,“ řekla usměvavá moderátorka ranních zpráv a pokračovala ve výčtu událostí uběhlé noci. „Jak se zdá, tak ulice Na Příkopě ještě nemá vše za sebou. Jen doufejme, že se již nic podobného nestane. A teď tu máme aktuální předpověď počasí.“

Lenka sáhla po ovladači a televizi vypnula. Stačilo jí se podívat z okna, aby poznala, že dnešní den bude stejný jako předchozí.

Osamělé přemýšlení narušila píseň z jejího telefonu. Pouhý příchod zprávy Lenku doslova oživil. Příchod zpráva jí ale záhy vyděsila.

„Potřebuji pomoc, Petr.“ Datum odeslání – 26.9.2014, 20:14.

„To si dělá....“

Ani nedokončila myšlenku a přišla druhá zpráva. „Něco se stalo a asi to nedám!“ Datum a čas odeslání zprávy: 26.9.2014, 20:21.

Při poslední zprávě „Prosím, přijď!“ už Lenka na nic nečekala. Bez potřebné sprchy vyrazila směr Petřův byt. Neuplynulo ani pět minut a mobilní telefon se stal cílem další zprávy. Obsah byl stejný. A pak přišla další a po ní ještě jedna – Prosím přijď!

Nic z toho jí nedávalo smysl. Pevně ale doufala v to, že v Petrově bytě najde kýženou odpověď.

Probudil se s hlavou na hrudníku bez jediného chloupku. Svou ruku měl položenou na vypracovaném břichu. Matně přes ní viděl obrysy toho, po čem toužil už hodně dlouhou dobu. Očima sledoval všechno kolem sebe. Nadechl se a vnímal jemnou vůni, která zaplavovala celý pokoj.

V ten moment jako kdyby zapomněl na všechno, co bylo tam venku. Uvědomoval si, že s ním strávil celou páteční noc a pak celou sobotu a další noc a v neděli chtěl jít konečně domů, ale když mu byla položena otázka, zda ho doma něco nebo někdo čeká, bylo Adamovi jasné, že i nedělní den stráví v Petrově náruči.

Na večer byl tak znaven, že usnul v Petrově křeslu. Jako kdyby vytuhnul z naprostého očarování. Cítil najednou to, co ještě nikdy předtím nepocítil a nezůstalo jenom u pocitů, jen u myšlenek. Jeho touhy a fantazie se v Petrově přítomnosti pomalu měnily v realitu.

Když se pak probudil, bylo pondělí 29.9, měl silné nutkání konečně jeho byt opustit.

„Ještě tu zůstaň,“ zašeptal Petr a stáhl Adama zpět pod svou peřinu.

„Už bych měl jít. Musím ještě udělat nějaké věci....“

„Jaké věci,“ zarazil ho Petr.

„Práce, víš, i já mám nějakou práci, která se musí dodělat.“

„A nemůžeš to dodělat později?“

„Nemám tady všechno, co potřebuji.“

„Potřebuješ se dostat ke svým fotkám, je to tak, že?“

„Jak to...“

„Poslouchám tě už dva dny. O ničem jiném nemluvíš,“ zašeptal Petr a přitáhl si Adama blíž k sobě.

„Promiň,“ omluvně ze sebe vymáčkl Adam a začervenel se.

„Nemáš se za co omlouvat. Každý máme svou posedlost. Jen mě napadlo, že kdybys se mohl dostat do svého počítače přes ten můj, tak bys nikam nemusel.“

„Pochybuji, že to jde,“ zareagoval Adam.

„Máš prohlížeč Magic,“ zeptal se Petr.

„Jo jasně. Tu novou verzi, co už používá i český jazyk.“

„Tak pak to není problém. Magic zachycuje všechnu aktivitu na centrálním serveru. Pokud máš své heslo a hlasový podpis, je možné, aby ti něco otevřel i na jiném počítači.“

„To jde?“

„To si piš,“ řekl Petr a usmál se.

A tak se stalo, že Adam u Petra zůstal i celé pondělí. Vyladil chyby, dokončil úpravy a všechno poslal svému kolegovi na finální prezentaci. V Petrově oběti to šlo všechno snadněji. Cítil jeho dech na svém krku, jeho ruce, jak mu citlivě hladí vlasy a jeho hlas, který ho hnal dál rychleji, než by si kdy dokázal představit.

Když pak myší klikl naposledy, už zbývalo jediné – zbavit se zbytečného přepětí, zbytečného ošacení a pocítit rozkoš, kterou mu Petr mohl v tu chvíli dát.

Jeho čtvrtá noc strávená v Petrově bytě byla ale naprosto odlišná. Trvalo mu dlouho, než se mu konečně podařilo usnout. Byl si jistý, že alespoň hodinu pozoroval Petřův zvedající se a klesající hrudník. Petrovy rty byly dalším magnetem, který mu bránil zamhouřit oči.

Vlastně – všechno v místnosti mu bránilo v nerušeném spánku. Jako kdyby ta nahromaděná energie teď nechtěla odejít, vytrahit se jako obvykle. Jako kdykoli jindy, když měl s někým pohlavní styk.

Otočil se na záda. Z venku mihotající se světla narážela do stěn a stropu a vytvářela neskutečné obrazce. Jednou viděl něco, co připomínalo draka, pak se to proměnilo v medúzu a nakonec se to proměnilo v umírající dívku, kterou sežehly plameny. Obrazce pak zase pohasly, aby mohly přijít další, děsivější nebo i veselejší.

Adam se otočil na bok a přitulil se zády k Petrovi. Ten jeho teplo vycítil a objal ho svou levou paží. Konečně na něj padla únava a Adam spokojeně usnul.

Vstal a zamířil k oknu. Přes sklo viděl odraz poloobnaženého muže, který ještě tvrdě spal. Usmál se a přes ten odraz se díval na dokonalé ráno. Občas viděl mrak, ale díky euforii, kterou prožíval, mu všechno bylo jedno.

V tu chvíli ztuhl. Bylo mu jasné, že dnes už bude muset Petrův byt opustit. Otočil se a začal očima sledovat okolí. Hledal jednu jedinou věc, tedy spíše DVĚ věci – tužku a papír.

Než odešel, ještě chvíli stál u Petrovy postele a sledoval, jak se jeho hrudník rytmicky zvedá nahoru a dolů. Chtěl ho ještě políbit, ale v tu chvíli nenašel odvalu. Zároveň se obával Petrova náhlého probuzení, které by Adamův odchod znemožnilo. On sám by mu totiž nedokázal odolat.

Cesta v bledém světle podzimního rána byla i tak plná vzrušení. Uvědomil si, že v Petrově přítomnosti zcela zapomněl na chmury, které ho do pátečního večera trápily. Jako kdyby jen Petrova přítomnost byla očištnou lázní pro jeho duši. Jako kdyby jeho slova, která říkal, a činy, které od toho momentu udělal, měli za následek výpadek té části paměti, která si i nadále udržovala vzpomínku na svého anděla strážného.

V ten moment si ale zase vzpomněl. Než se dostal zpět do centra, našel mezi těma dvěma souznění. Oba mu vlastně zachránili život. Každý jiným způsobem. Každý z nich byl unikátní souhrou toho nejlepšího, co Adama potkalo.

S myslí rozzářenou procházel přes Václavské náměstí a pak do kanceláře svého kolegy. Bylo na čase se na chvíli vrátit mezi smrtelníky.

Kdysi byla sama a truchlila nad svým osudem. Utápěla se v žalu osamocení tak, že musela poprvé navštívit psychiatrickou pomoc. Od té chvíle na tom byla dobře. Prášky, které jí pomohly vytvořit barikádu mezi reálným životem a tím, co jí dohnalo na samotný vrchol psychického traumatu, byly téměř k nezaplacení.

Časem už si Lenka dokázala najít i jiný způsob, jak na svou minulost zapomenout. Jedním z nich bylo i znovushledání se svým bratrem.

Byla totiž doba, kdy se s ním nestýkala. Byl o rok starší. Byl vším, čím ona nebyla. Houževnatý, talentovaný, úspěšný. Oblětovaný. Ani jeho coming-out ho nesrazil k zemi, jako tolik lidí kolem něj. Ba naopak. Jeho přiznání bylo jako kdyby mu někdo konečně ustříhl lano, jež svazovalo křídla, co by ho mohla povznést nad všechno a všechny.

Stal se konečně kompletní osobností. Působil na všechny jako magnet. Okouzlující šperk vyčnívající z řad šedých myšek. A přesto – už jen komunikace s ním byla něco mimořádného. Nikdo z nich, ať už šedých myšek nebo noblesních herců lhaní a věčného podlézání, neměl pocit, že by se Petr povyšoval. Byl vždy nohama pevně na zemi a zároveň nebyl.

A tak se stalo, že Lenka stála před dveřmi bytu svého bratra. V ruce svírala klíče a přemýšlela, zda má zazvonit než vejde. Nakonec se odhodlala a záhy dveře krátce vřzly.

Byt byl jako tichá kobka. Vzduch se nehýbal. Z odpadkového koše v kuchyni se linula nelibá vůně něčeho, co již dávno mělo být zlikvidováno. Postel v ložnici byla nedotčená a počítač setrval v nouzovém režimu.

Lenka tedy otevřela okno, aby nechala do prostoru bytu vstoupit čerstvý vzduch. Vyndala plný pytel a položila ho ke vstupním dveřím. Zapojila počítač k napájecímu kabelu. Když opouštěla Petrovu pracovnu, počítač ožil svým životem a nechal tak Lenku nakouknout do poslední Petrovy činnosti: jasně zářící vzkaz na ploše monitoru: Sraz s Adamem, již za 35 minut, čas vzkazu: 26.9.2014.17:25. Lenka se o Petrovo soukromí nikdy nezajímala, ale tentokrát udělala výjimku. Sms, která jí stále přicházela na mobilní telefon, ji utvrdila v tom, že ať se mu stalo cokoli, souviselo to s osobou, s níž měl v pátek schůzku.

Od pondělí 22.9. až do pátku 26.9. byl Petr s Adamem v častém kontaktu. Našla v těch zprávách i Adamovo číslo mobilního telefonu. Většina komunikace však byla uskutečněna přes jeden seznamovací server, kam Petr začal chodit teprve před měsícem. Dozvěděla se, že to mezi nimi začalo jiskřit. Poznala, že si Petr k Adamovi vytvořil zvláštní vztah, že jejich setkání bylo nevyhnutelné a pro Petra velmi žádoucí. Zdálo se, jak Lenka z rozhovorů pochopila, že Adam cítí k Petrovi to samé. Jejich souznění bylo nepřehlédnutelné.

Lenka se podívala na pracovní plochu.

„Otevřít případné tajné zprávy poslané Petrovi od Adama,“ řekla srozumitelně. Chtěla najít víc informací, které by jí pomohly.

V tom se plocha rozzářila a počítač se uvedl do stavu ohrožení.

„Detekován virus,“ ozvalo se z repráků. „Detekován virus! Dochází ke smazání uložených dat! Dochází ke smazání uložených dat!“ V tom monitor několikrát zasvítíl a Lenka zírala na svůj odraz v černé ploše vypnutého monitoru.

„Do pr....,“ ulevila si a našťavaně třískla do desky pracovního stolu.

V tu chvíli věděla jediné. Ona a Galerie Nebesa to ještě zdaleka neměly za sebou. Musela se opět vydat na to místo, jež chtěla vypudit ze své paměti. Další věc, co jí vytanula na mysl, bylo jméno osoby, která viděla Petra naposledy – Adam. Tedy nejspíš viděla naposledy. V každém případě to teď byla jediná její stopa, kterou měla.

„Všechno úspěšně hotovo,“ řekl spolupracovník Radek a poplácal Adama po zádech.
„Kde je vůbec Dominika,“ zeptal se po chvíli Adam, když sklízel vyřazené fotografie ze stolu.
„Říkala, že tu bude, jen co si zařídí něco ve škole.“
„Ta její škola. Vždyť by si tady mohla vzít plný úvazek...“
„A kdo jí bude platit,“ přerušil Adama Radek a vzal do ruky telefon.
„Jo...to je vlastně pravda,“ povzdechl si Adam. „Kam voláš,“
„Starochovi. Musíme mu ten projekt přeci nějak předat.“
„Doufám, že se mu to bude zamlouvat, nerad bych tu galerii zrovna teď fotil znovu.“
„No...řekněme, že teď by to bylo opravdu zajímavé. Kdysi noblesní galerie – dnes vyhořelá ruina. A tolik nebohých duší pohřbených zaživa.“
„Někteří ale rovnou uhořeli,“ dodala Dominika, která právě vtrhla do dveří.
„A hle naše nová vycházející hvězda,“ řekli oba muži současně.
„Bože...nechte toho nebo se začnu červenat. O nic nešlo.“
„O nic? Tvé fotky jsou geniální. Kde ses to naučila?“
„Jak říkám. O nic nešlo. Trocha práce ve photoshopu vyhladila chyby.“
„Kdybys ale neuměla fotit, tak ti nějaký photoshop nepomůže. Tak řekni, kdo tě učil?“
„Jeden člověk, co párkrát navštívil naši třídu. Víc se zaměřuje na lidi, reklamní kampaně a tak.“
„A vypadá dobře,“ zeptal se Radek.
„Vypadá, ale je to hetérák, Radku, a propo....co tvůj přítel? Máte spolu dobrý vztah?“
„Výborný,“ odpověděl Radek a pak ztuhl. Pochopil, co tím chce Dominika říci, a hodil po ní vražedný pohled.
„Zpátky k tématu, děcka,“ začal Adam.
„Děcka,“ zopakovala Dominika a pak se podívala na Radka. „Tady si někdo hodně troufá.“
„Nech ho. On má dnes až moc dobrou náladu.“

Adamovi došlo, že se Radek začne vyptávat na Petra, ale toho si Adam chtěl nechat zatím jen a jen pro sebe. Nehodlal se o něj s nikým dělit. Byl jen jeho. Na to se znovu usmál.

„Jako všichni tady. Projekt se nám vydařil. Teď už stačí, aby ho Staroch viděl a použil pro svou kampaň.“

„S ohledem na to, že jedna z budov, kterou měla pod palcem stavební společnost Starkov, lehla skoro na popel, tak se do toho zase tak rychle hrnout nebude.“

„O to rychleji by tu kampaň měl spustit. Třeba mu spadne i další budova.“

„To by byl super článek do Blesku. Další budova, kterou zaopatřuje Starostova společnost Starkov, spadla za nepochopitelných okolností.“

„Super článek = super průšvih,“ dodal Radek a už se chystal vytočit telefonní číslo. „A teď mě omluvte. Jdu volat tomu papalášovi.“

„Dobře,“ špitl Adam a oba se vytratili do druhé místnosti jejich kanceláře.

Dominika i Adam potichu přešli do další místnosti a jen krátce zaslechli, jak se Radek pouští do slovního boje se sekretářkou Starosty.

Jen co se dveře za dvojicí zavřela, hodila Dominika po Adamovi vražedný pohled.

„Tak a teď zcela upřímně,“ začala zostrá. Adam jen polknul. Měl v tu chvíli dušičku tak malou, že by nebyla vidět ani pod mikroskopem. „Opravdu si myslíš, že to bylo dobré,“ řekla úplně jiným tónem. Ostrá břitva byla vyhnána za dveře a v místnosti zůstalo jen plyšové hebké zvířátko se srdcem na dlani.

„Co,“ zareagoval nevěřičně Adam, který byl z náhlého obratu o 180 stupňů v krátkém vnitřním šoku.

„No, jestli jsem byla fakt tak dobrá,“ zopakovala Dominika a opřela se o malý, nepoužívaný stolek.

„Byla...Byla jsi úžasná. Ty fotky jsou geniální. Máš vážně talent,“ odpověděl Adam a stále vnitřně rozdýchával její první vyřčenou větu.

„Neříkáš to jen proto, abych se cítila dobře?“

„Říkám to právě proto, aby ses cítila dobře. Chci, aby ti pořádně narostlo ego, abys se tady vznášela metr nad zemí, aby ses pak při první šanci pořádně popálila a zase spadla tvrdě na zem,“ spustil s hraným posměchem v hlase Adam.

„Jsi blbej,“ sykla Dominika.

„A ty si nevěříš. A vážně... Hodně dobrá práce.“

Jejich rozhovor byl náhle narušen telefonátem. Pro Adama známá melodie se šířila všemi směry a narážela do zavřených dveří. Adamovi trvalo hodnou chvíli, než si sám uvědomil, že to je melodie jeho vlastního telefonu.

Hudba záhy utichla.

„Kdo to byl,“ zeptala se Dominika.

„Nemám tušení,“ odpověděl Adam, ale velmi brzy se dočkal odpovědi.

Zavřené dveře se otevřely a v nich stál Radek. V jedné ruce držel Adamův telefon a druhou svíral svůj pracovní.

„Volá nějaká Lenka Zdráhalová. Chce s tebou kvůli něčemu nutně mluvit,“ řekl rychle Radek a podával Adamovi telefon.

„Já ji ale neznám,“ špitl Adam.

„To je mi jedno. Vezmi si ji a vyřeš si to. Já mám na telefonu třetí sekretářku Starosty a doufám, že už je to poslední naprosto zbytečný rozhovor.“

Na to si Adam vzal svůj mobil.

„Děkuji,“ zašeptal Radek a vrátil se zpět k původnímu rozhovoru. „Chápu, že je plně zaměstnaný, ale projekt, který...“ V tom ztuhl. Podíval se na Adama a Dominiku a nakonec uvolnil stisk ruky, co držela telefon. „Ona...mi... to ..položila! Mrcha!“

Adam seděl na lavičce pod stromem v ulici Na Příkopě. Sotva pár metrů od Galerie Nebesa. Svíral telefon a jeho ruce se potily. Všechno, na co myslel, nedávalo smysl. Ať se mu stalo něco dobrého nebo zlého. Nic z toho teď nedávalo smysl. Nejdřív smrt té nejlepší osoby na světě. Událost

tak temná, že ji nemohl nikomu říci, mu i tak přinesla náhlou spásu. Jako kdyby začal znovu žít. Pak potkal Petra. Prožil s ním naprosto dokonalý víkend, který již dlouhou dobu nezažil. V jeho žilách začala kolovat nová krev. Měl chuť dělat něco šíleného. A když už to nemohlo být lepší, přišla Lenka. Neznámá žena s vyděšeným hlasem. Dosud ji neviděl, ale její roztřesený hlas nesignalizoval nic dobrého.

Celý rozhovor byl chaotický, plný rozporů, nelogických oslích můstek. Nic z toho mu nedávalo smysl. Petr se nikdy nezmínil o tom, že by měl sestru. Adam se, jak nad tím tak přemýšlel, zatím neptal. Bude se muset Petra zeptat osobně, až ho uvidí, napadlo Adama, zatímco slábnoucí paprsky podzimního slunce ozařovaly dočervena zbarvené listy stromu nad ním.

Jmenovala se Lenka. Říkala, že pracuje pro nějaký magazín určený pro internet. Jeho jméno se Adamovi vykouřilo z hlavy pár vteřin po tom, co mu ho Lenka řekla. Mohlo jí být kolem třiceti let. Musela být určitě dobrá ve své práci, ale teď se mu jevila jen jako zmatená bytost plná něčeho, co nedokázal ani popsat.

Důvodem setkání byly její rozpaky nad tím, že se Petrovi něco stalo.

Petrovi? Mému Petrovi? Patrně se jí neozval, když trávil celé dny se mnou.

Čekal přes půl hodiny. Sledoval pohyb osob procházejících kolem. Sám se myšlenkami vracel k Petrovi. K jeho tělu. Jeho očím, jeho dotekům. Nechal se minulostí unášet dál a dál. Celý svět byl pro něj jedním jediným okamžikem.

Lenka měla zpoždění a na jeho telefonu se doposud neobjevila žádná nová zpráva. Začínal být nervózní a po chvíli už ani vzpomínka na báječný víkend nepomáhala. Celý nesvůj se postavil a začal chodit sem a tam. Pozoroval holuby poletující kolem hledající něco k sezobnutí. Pozoroval policejní stužku oznamující vstup zakázán, ceduli s nápisem Pozor nebezpečí úrazu. Někdo dopsal na jednu z cedulí: Padá dům a pak i Konec se blíží, temnota je zde všude kolem nás.

Další minuty se líně táhly kupředu. Už se chystal odejít, když v tom jeho mobil ožil a oznamoval mu téměř až provokativně, že na něj čeká zpráva k přečtení.

Byla od Lenky.

„Omlouvám se, ale na smluvené místo jsem dorazila o něco dřív. Nedokázala jsem ale posečkat a tak se mé kroky zatoulaly do Galerie Nebesa. Sejdeme se uvnitř. Lenka.“

Bože, ta si dělá legraci, zamyslel se Adam a záhy se jeho oči stočily k vyhořelé budově.

„Fajn,“ sykl a nejistě mizel v útrobách temnoty.

Uvědomila si to v momentu, kdy položila telefon. Její hlas se ještě třásl a ona sama si připadala jako blázen. Teď udělala největší blbost ve svém dosavadním životě.

Vystartovala po tom muži jménem Adam tak mocně, až se sama sebe lekla. V tu chvíli jí bylo jedno, jestli za Petrovo zmizení může Adam, pravděpodobně jeho nový milenec, nebo někdo jiný. Nebrala si servítky. Možná by reagovala jinak, kdyby se s ním nejdřív setkala osobně, ale takto přes telefon jí to nepřišlo vůbec zvláštní.

Až do momentu, kdy jsem položila telefon na Petrovu postel. Do toho momentu bylo vše v naprostém pořádku. Všechno jsem dělala jen s jediným cílem – zjistit, co se stalo mému bratrovi. A teď? Teď si vážně připadám jako idiot.

Co teď, napadlo ji. Musela se dát do kupy. Sprcha – V Petrově bytě? Bude muset. Domů to nemá smysl. *Když už jsem tak blbá a domluví si sraz za hodinu před Galerii Nebesa.*

Všechno, co se událo poté, bylo jako v mlze. Ve sprše, v oparu horké vody si snažila dát všechno dohromady. Snažila se najít spojitost mezi Galerii Nebesa, událostmi v metru a zmizením Petra.

Vybavila si moment, kdy se vše kolem ní rozzářilo. Ještě teď cítila zápach tavícího se plastu. Opřela se o mokrou stěnu sprchového koutu a snažila se uklidnit. Celým jejím tělem proudila energie, která potřebovala ven. Toužila se dostat z jejího těla, z její mysli a nemohla. Così jí bránilo.

Horká voda začínala být nesnesitelná. Dívka zhluboka dýchala, skoro jako kdyby měla rodit. Silné nádechy a výdechy. Jeden za druhým. Sama Lenka cítila, jak se teplota vzduchu kolem ní začínala rapidně zvyšovat. Jako kdyby ta energie konečně našla způsob, jak uniknout z jejího těla – skrz její vlastní kůži. Cestovala skrze ni do stěn sprchového koutu, do vzduchu, do vody stékající po jejím nahém těle.

A pak už si nic nepamatovala. Probrala se o chvíli později. Křehká, prochladlá. Bez kapky toho, co cítila předtím. Všechno ta energie se vypařila. Měla co dělat, aby se postavila na nohy. Voda měla konečně prostor pro to, aby unikla vodovodním potrubím pryč kamsi hodně hluboko.

Jak došla do Petrovy ložnice, kde měla své věci, ztuhla. Něco bylo jinak. *Počkat, ne něco. Všechno.* Cítila to samé co předtím ve spojovacích tunelech ve stanici Můstek. Nedokázala to popsat. Jediné, co ji napadlo byla Temnota.

A teď jí tu bylo až moc. Něco se jí na bytě jejího bratra nelíbilo a teprve teď to dokázala pocítit. Událost v metru jí opět vytanula na mysli.

Přišla jí další nečekaná zpráva: *Prosím, pomoz mi. Petr.* Sms přišla z mobilu bez čísla. Lenka začínala cítit strach z toho, co jí Adam poví.

Nakonec to ale bude Galerie Nebesa, která poví pravdu (*I když nemám vůbec tušení proč*), která jí ukáže to, co nedokázala doposud poznat.

Dorazila ke Galerii o něco později. Ať se snažila, jak chtěla, nedokázala dát všemu přesný časový řád. Její vnitřní hodiny se kdesi od ranního mdlého probuzení až do chvíle, kdy zavřela dveře Petrova bytu, zamkla je náhradním klíčem a na schodech se srazila s mužem, který by klidně mohl hrát vraha, porouchaly.

Zůstala stát pár metrů od vstupu do hlavního atria galerie. Vítr se jí prudce opíral do tmavého kabátu, který pořídila v sekáči před dvěma roky. Už dávno ho chtěla vyhodit, ale nikdy k tomu nebyla vhodná příležitost. Až doteď. Jako obrana proti větru byl nepoužitelný. Jako ochrana před zimou byl k smíchu.

Rozhodně ho musela vyhodit. Nebylo úniku.

Vytáhla mobilní telefon a sledovala ciferník hodin. Adam měl zpoždění. Kolem ní jako tupé ovce procházely lidé prahnoucí po materiálních statcích. Chtěli jen a jen utrácet, nakupovat zbytečně věci, mrhat svou vlastní energií na něco, co vlastně nikdy nepotřebovali.

Čosi uvnitř její mysli se zapnulo. Jako záchranný modul, kapsle vypuštěná do vesmíru nesoucí všechny naše znalosti, naše výtvořiny. Její oči ztuhle pozorovaly listy klepající se v poryvu větru, co se je snažil servat a pohodit je na zem. Jasná blížící se smrt, konec, přerod.

Ale její oči, její vlastní zrak, to vše vidělo něco víc než konec.

Lenka se právě dívala na jeden jediný květ. Byl temně rudý jako čerstvá krev. Sice nemohla cítit jeho vůni, ale už samotná existence čerstvého květu na skoro suché větvi, byl zázrak.

Máte novou zprávu, začínal našeptávat její chytrý telefon.

Jak uhnula pohledem, květ ze stromu zmizel, jako kdyby tam nikdy nebyl.

„Ahoj Lenko, „*Omlouvám se, ale na smlouvané místo jsem dorazil o něco dřív. Nedokázal jsem ale posečkat a tak se mé kroky zatoulaly do Galerie Nebesa. Sejdeme se uvnitř. Adam.*“

To mi to nemohl napsat dřív, pomyslela si a pak ztuhla. *Do háje, já budu muset opravdu znovu do Galerie Nebesa,* napadlo ji a v té hrůze strnule zírala do černého vstupu galerie.

Bylo jednoduché myslet si, že by jí někdo chtěl. Pravda. Byla dokonalou partií. Její delší rudé vlasy získávaly při pohledu do slunce ohnivý nádech a mnohokrát zaslechla, že pohled na ni rozhořel mnoho srdcí. Ale ona svrchní slupka její osobnosti byla jen něčím, co se podobalo více štítu. Ten, kdo se dostal přes něj dál, pochopil, že je to křehká růže, o kterou se musí pečovat.

Její id byl tím, co ji chránilo. Vytasit drápy, rozpustit vlasy, vhodně se usmát a využít chvíle byla jedna stránka Sáry. Ta druhá se skrývala kdesi uvnitř ní samotné. Křehká Sára se jen málokdy dokázala projevit. Byla tichá, přemýšlivá. Její výraznější já se tak stalo středem jakéhokoli prostoru a její přemýšlivé já se probralo, když na řadu přišla mysl.

A tak se ty dvě vrstvy Sáry spojily v jednu. Jako celistvá bytost vkročila do Galerie Nebesa, okouzila tamní společnost natolik, že v tu chvíli bylo jedno, že tam nikoho nezná. A přeci jen někoho poznala.

Uchvátil ji tím, jak mluvil, jak se choval, i ta jeho chůze měla svůj styl tak plný energie, že mu nedokázala odolat. Jeho dotek byl přímo elektrizující, že se nedokázala udržet. Nedokázala se uklidnit a její chtíč a jeho šarm, její ohnivé vlasy a jeho zralost. To vše směřovalo k jedinému.

Když se za nimi zavřely dveře malé úklidové komory, bylo jasné, že se stane něco neuvěřitelného.

A pak se to opravdu stalo.

Oheň nakonec zmizel. Kouř se vypařil a ona stále cítila jeho rty na těch svých. Cítila ho v sobě, ochablého a scvrklého bojovníka, který úspěšně zdolal bitevní pole, ale sám se vyčerpal.

Když otevřela oči, byla ve tmě úplně sama. Jen ty pocity ji doslova naplňovaly. Jako kdyby se snažila odhalit rozdíl mezi dnem a realitou, přejela si po prsty po svých rtech. Pak zamířila druhou rukou tam dolů, aby zahнала další iluzi a pak konečně uzřela.

Byla sama. Jen ona a něco, co se stalo, nebo se to možná stalo, a nebo se to také vlastně stát ani nemuselo. Byla zmatená. Přejela si jazykem přes vysušené rty a ucítila jeho vlastní jazyk, jak se snažil bojovat s jejími zuby. Ucítila červeného víno, které se přelévало přes chuťové pohárky.

Pár vteřin a vše bylo pryč.

Začínala si uvědomovat sebe samu. Nedokázala si v tu chvíli vzpomenout, jak se sem dostala. A tím sem nemyslela malou ohořelou místnost. Tím sem myslela celou tuhle budovu. Snažila se vzpomenout na vše, co se toho večera stalo.

Stála v ten mžik vedle dřevěného stolku, na němž byl hozený ubrus, který se jí vlastně protivil. Položila na něj sklenku s červeným vínem, které jí ale vůbec nechutnalo. Přitom doufala, že se vylije a celý ten kus hadru bude muset někdo sundat.

Pak si k ní po chvíli sedl muž, který ji odpuzoval vším, čím jen bylo možné. Jeho vlasy byly takové až příliš perfektní. Jeho sladký úsměv ji bodal. Jeho chtivé ruce se po jejím těle drápaly, jako kdyby byla Mount Everest a on snad nějaký hbitý šerpa. Když se jeho rty doslova přisály na ty její, chtěla zvracet, ale něco ji vedlo jiným směrem. Něco vedlo její ruku, která jeho gesta následovala. Její jazyk už nebyl v její moci. Celé Sárino tělo se proměnilo jen v loutku.

Nechávala se jím unášet chodbami a pak skončila tady.

Rozhlédla se kolem sebe. Bože. Tady to s ním dělala. Tady se začala chovat jako děvka. Nic jí v tu chvíli nebylo svaté. Jako kdyby jí posedl snad sám ďábel. Pamatovala si vše do nejmenších detailů.

Ale jak se sem dostala. Jak to, že se v osm večer ocitla v Galerii Nebesa, když měla jít s kamarádkami do kina nebo ne?!? Nebo měla schůzku s přítelem? *Bože, Kryštof*, sykla potichu a vše se jí zlehka začínalo vracet.

Měla jít do kina, ale ne s kamarádkami. Měla jít s Kryštofem. Bylo mu dokonalých dvacet. Měl zlatě kudrnaté vlasy. Nemyslela divoké afro, ale jen takové malé decentní kudrlinky, jichž se ráda dotýkala, když usínal. Uklidňovalo jí to. Když usnul, obvykle usnul první, mohla usnout i ona. S její rukou položenou na jeho hlavě. Sama ruka se pak uvolnila a svezla se na jeho hrudník. Pak se jí zavřely oči a ona se ponořila do spánku.

Do háje, ale jak jsem se sem dostala, napadlo ji znovu a začínala se pečlivěji dívat kolem sebe. Malá tmavá místnost. Sára viděla jen své obrysy a cítila smrad kouře, který patrně vycházel i z ní samotné.

Byla jsem doma, zamyslela se. *Byla jsem doma a oblékala se do kina*. Vybavila si, jak drží lístek, který pro ni Viktor nechal v kaslíku firmy, v níž pracovala. Lístek do kina byl ve žlutavé obálce a na ní bylo krátce napsáno Sára.

A pak? Tma. Nic víc a první další vzpomínka byla již v Galerii Nebesa.

Najednou to zaslechla. Hlas, který zvolal něčí jméno a tak i ona odpověděla, ale nervozitou z ní vypadlo jen tlumené Pomoc. Ani ona sama ho skoro neslyšela. Jako kdyby ho nikdy neřekla. Jako kdyby nebylo ani její vlastní. Jako kdyby ho vyřkl někdo jiný.

Když byla sama už tak dezorientovaná tím vším. *Patrně mi asi dochází kyslík*, napadlo ji. Zavolala o pomoc znovu, protože si byla jistá, že opět něco zaslechla.

Tentokrát už její hlas konečně zněl a ona věřila, že pomoc je blízko.

Lenka vstoupila do potměšitého atria galerie. První, čeho si všimla, byl matný obrys jezdících schodů, které směřovaly do prvního patra. Dalo by se po nich vystoupat nahoru, napadlo ji a pak si všimla, že je na nich suť z části zříceného stropu. I tak to nebylo nemožné. Než se odhodlala jít dál, vzala do ruky telefon. Signál příjmu zeslábl, ale jedna zářící čárka pohodlně stačila k uskutečnění telefonátu.

Dala přístroj k uchu a druhým se snažila zaslechnout vyzváněcí melodii druhého přístroje. Tedy – pokud měl Adam mobil aktivní.

Všude bylo až ohromující ticho. Nikde se nic nepohnulo. Popošla dál od vchodu a začínala obcházet skeletem eskalátorů.

„Adame,“ zavolala do ticha a přitom mobil strčila zpět do kapsy.

Nikdo ji neodpověděl, ale než její ruka stačila uvolnit sevření, mobil zavibroval.

Další zpráva – „Jsem dole!“ Stálo v ní.

„To si děláš...“ zašeptala Lenka, ale větu nedořekla. „A jak se jako mám dostat dolů,“ řekla do prázdna a začala se v pološeru rozhlížet. Eskalátor dolů byl kompletně zasypaný, ani netušila čím. Už tu jednou byla, věděla, že úklid byl prvotřídní, ale týkal se pouze těl, krve a jiných podobných věcí. Úklid eskalátorů v budově, kterou stejně srovnají brzy se zemí, nebyl efektivní.

V tom vrzly dveře, které - podle místa odkud zvuk přicházel - byly vzadu, za eskalátory, za světlem, ve tmě.

Lenka vytáhla kapesní baterku. Byla připravena na všechno. Musela být připravena na všechno. Na čele se jí vytvořilo několik vrásek, které záhy zase zmizely. Sama dívka začínala v hlavě přemýšlet nad tím, jak Adama seřve. Měli se setkat venku. Na světle, mezi lidmi. Ne v temnotě ruiny, co hrozila spadnutím. Ne za těchto okolností. *Bože a proč šel dolů*, napadlo ji.

Došla k pootevřeným dveřím a kužel světla odhalil dlouhou chodbu. Na konci byly dveře, nad nimiž byl matně vidět nápis exit.

„Tak to je prima. Tady...“ Pak spatřila dveře po své levé ruce. Byly částečně vylomené a při pohledu na ně, Lenku začínalo něco tížit.

Stála ve vlakové soupravě a dívala se na 3D reklamu, kterou vytvořil její kamarád. Pak se jí před očima objevila žena s šálem kolem ramen. Její mysticky prohnané oči. To něco, co se v Lence toho večera probudilo, když se k ní žena blížila. Ten stejný pocit, který se v ní nahromadil ve sprše svého bratra. Teď byl zpět. Jako kdyby to byla chemická reakce jejího těla řvoucí a upozorňující na něco nebezpečného.

Nedbala však této prvotní výstrahy jejího vlastního organismu a posvítila do temnoty spodního patra. Až na zdemolované dveře nemělo nic ani jednu jedinou chybičku. Lenka tak vstoupila do kužele světla své malé baterky. Opatrně našlapovala a postupně mizela v místech, kde temnota hrála svou dosud největší bitvu.

„Lenko,“ zakřičel do prostoru Adam a čekal nějakou reakci. Žádná nepřišla a tak se opřel o torzo eskalátorů. Díval se kolem sebe a pozoroval procházející lidi venku na ulici. Nevníмали ho. Jak by mohli. Pro ně byl Adam jen mlhavou postavou v ohořelé budově, která před několika dny žila

bujným životem. Napadlo ho, že by mohl dát Lence vědět, ale nakonec si to rozmyslel. Vždyť to ona po něm chtěla, aby se tu sešli. Ne venku na světle, ale zde, v místě, které zažilo čirou hrůzu.

Od setkání s Petrem tu teď byl poprvé. Na rozdíl od toho osudového večera, kdy cítil jen vůně z galerie mísící se s vůní potu, teď všechno nevábně vonělo po kvalitní dezinfekci. Tu a tam ještě Adam pociťoval zápach něčeho, co mu připomínalo připálené maso v troubě, když se mu podařilo zkazit večeri, ale jinak převládal pach sava nebo něčeho podobného.

„Pomoc,“ ozvalo se tak slabě, že to sotva slyšel. Prudce sebou trhnul a otočil hlavu tím směrem, odkud slabé volání o pomoc vycházelo. Ne – vyšlo. Pouze jedno krátké pomoc, které za chvíli v Adamovi zanechalo jen nepatrnou stopu - jen maličký škrábanec v krátkodobé paměti, co za chvíli zmizí.

A tak se také stalo. Jeho paměť volání o pomoc po chvíli naprosto vymazala ze svých rezerv.

Začínal obcházet mrtvý kovový kolos a přitom se rozhlížel. Snažil se vidět ve zvyšující se temnotě něco, co by mu pomohlo najít Lenku.

Kam jen mohla jít, napadlo ho a neodolal. Už dál nemohl čekat. Vytáhl telefon a vytočil Lenčino číslo. Než se telefony propojily, ozvalo se volání o pomoc znovu. Vycházelo z míst, kde doposud stál.

Chtěl to zahnat stejným způsobem jako poprvé, ale když se slovo pomoc rozlehlo atriem znovu a silněji, nevydržel a zamířil k eskalátoru.

„Pomoc,“ ozvalo se za ním a Adam se otočil. Díval se na kovové nehybné schody a hlas, který slyšel, vycházel právě z vrcholu jezdících schodů.

Po zádech mu v ten moment přeběhl mráz a na pažích se mu postavily chloupky do pozoru jako poslušní vojáci.

„Prosím, pomoc,“ ozvalo se znovu a Adam nevydržel. Sice měl strachu na rozdávání, ale i strašpytel jako on v sobě dokázal najít odvalu. Pravda – byla zašitá hodně hluboko, ale nakonec si našla škvírku ve hmotě strachu, aby na chvíli převládla a převzala kontrolu.

Adam udělal několik velmi obezřetných kroků. I přes zjevnou nestabilitu, ho schody bez elektřiny udržely. Dalším a dalším krokem mizel v temnotě.

Zastavil se uprostřed, v místě kde spadlý kus stropu vytvořil překážku v jeho cestě za volající osobou. Kus betonem vyplněné příčky udělal při pádu do schodiště díru, která se pak při otřesech ještě o něco zvětšila. Adam se musel přikrčit a prolézt na druhou stranu skrze malý otvor mezi příčkou a několika schody, z nichž v tuhle chvíli výhrůžně trčelo několik drátů.

Pomaličku se posouval dál. Cítil, jak ho spadlý strop začíná dřít do zad a záhy se dostal do patové situace. Musel se vyprostit z náhlého sevření a přijít na jiný způsob.

Vrchem to nešlo. Místo, které se stalo jeho bariérou bylo přesně tam, kde schody procházejí stropem a tak byla jediná cesta pod spadlou částí stropu. Zadíval se ještě jednou na onu svízelnou situaci a pak ho napadlo něco jiného.

Tentokrát vlezl do místa střetu zády k eskalátoru. Příčku měl tak nad hlavou a mohl lépe kontrolovat zbytek svého těla.

Šlo to lépe, než si myslel. Když už měl ruce, hlavu i část těla na druhé straně, stačilo se rukama zapřít a tlačit. Po chvíli tak jeho tělo bylo venku. Až na několik škrábanců na zádech, loktech a pažích, byl Adam bez ujmy na svém zdraví.

„Pomoc,“ ozvalo se mnohem hlasitěji a blíže než předtím. Adam si byl jistý, že hlas patří dívce a dal se směrem, odkud se snažila pomoc přivolat.

Procházel prostorem, který byl patrně postižen požárem, což ho nevyvedlo z míry. Většina prostor Nebes vyhořela. Některá byla postižena náhlými otřesy, které byly lokalizovány pouze na oblast galerie a některá místa Nebes si dopřála až moc vody.

„Prosím! Jsem tady,“ ozývalo se kdesi ze zadní části všech těch tmavých místností.

Adam už šel po hlase. Byl dívčí. Zněl mu příjemně v uších a byl teď jedinou nitkou, která ho dokázala správně vést. Jeho kroky zrychlily tempo.

„Kde přesně jste,“ zavolal do tmy a čekal. Nechtěl riskovat, že ji snad mine. V té temnotě bylo možné téměř cokoli.

„Jsem v malé místnosti,“ zavolala dívka a začala bušit na dveře. „Jsou tu dveře, ale jsou zaseknuté. Nemohu s nimi hnout.“

„Nebojte se,“ zareagoval Adam. Napadlo ho, že se měl vrátit a říci to někomu. Kontaktovat policii nebo hasiče nebo prostě někoho, kdo by mu pomohl. „Dojdu pro pomoc!“

„Prosím. Musím se dostat ven. Mám dojem, že mi tu dochází vzduch,“ zakřičela dívka.

A do prdele, prolétlo Adamovi hlavou. „Tak už nemluvte. Nedělejte nic, co by mohlo způsobit vyšší čerpání kyslíku. Snažte se uklidnit. Dýchejte krátce,“ odpověděl Adam. *Tak se to přeci říká v každém sci-fi nebo katastrofickém filmu*, řekl si pro sebe hoch.

Dívka už mlčela a nechala vše na Adamovi. Ten došel ke dveřím, za nimiž dívka musela určitě být – *jak dlouho – kolik hodin – kolik dnů – od pátečního večera? Bože!* Začínal se rozhlížet kolem sebe.

„Najdu něco, čím by se mi podařilo ty dveře otevřít. Vydrž ještě chvíli,“ řekl nahlas. Chtěl ji ubezpečit, že udělá, co bude moci. Tedy alespoň poslední věta tak měla působit. Na druhou stranu byl rád, že ho dívka nevidí. Opět to v něm začínalo vřít. Strach versus odvaha. Velká to bitva jeho vlastní mysli.

Jak se začal rozhlížet, všiml si na zemi kovové skříňky. Před katastrofou patrně visela na zdi, ale otřesy a požár udělaly své. Vybavil si podobnou skříňku na chodbách domu, kde bydlel. Každá by podle nejnovějších bezpečnostních směrnic z počátku roku 2014 měla obsahovat hadici s přípojkou na vodu, pěnový hasící přístroj, sekuru, dva jednoduché dýchací přístroje s filtrem atp... U nich v domě byl jen hasičák a něco, co kdysi bývalo i hadicí. Galerie Nebesa by ale měla používat všechny správné postupy. Měla by mít tedy vše v pořádku.

Rozhlédl se kolem a přes jeho mysl přelétl mrak pochybností.

Tedy možná. U nás v domě je to vylomené. Podle pravidel to má být zamčené, aby nedošlo ke zneužití. Co když...

Došel až ke kovové skříňce a oddechl si. Pád ze zdi zámek narušil a tak na něj zírala poničená dvířka a uvnitř rudá sekura.

„Super,“ zvolal radostí.

Klesala dál do hlubin Nebes. Na rozdíl od Nebes, těch s Anděly, bělostnými obláčky a blankytným nebem, byla tady všude naprostá tma. Lenku překvapilo, že tu nikde není náznak ohořených zdí, suť, která by naznačovala zemětřesení.

Sestoupila bez problémů do prvního suterénního patra. Tam už pocítila něco, co ji opět nahnalo strach. Tady dole doposud nikdo nic neuklidil. Všude se linul mrtvolný zápach, ačkoli Lenka sama žádné tělo neviděla.

„Adame,“ zavolala do temnoty. Její hlas ale nenalezl kýženou reakci, natož ozvěnu. Byl zcela utlumen vzduchem, který tu stál již od pátečního večera.

Prošla dveřmi dál do tmy a baterkou svítila před své boty, aby o něco nezakopla.

„Adame,“ zvolala znovu.

Opět. Žádná reakce. Bože, co je tohle za člověka.

Než stačila udělat další krok, její mobil hbitě oznámil příchod další zprávy.

„Už jsi skoro u mě. Musíš ještě o kousek dál. Najdi vchod do paintballového parku“ Stálo ve zprávě.

„Bože! Co by dělal tam. Chce mi snad ukázat celou Galerii Nebesa,“ procedila mezi zuby a baterkou začínala ozařovat prostor kolem sebe.

Vchod do parku našla ve velmi krátké době. Jediné, co jí v tuhle chvíli překvapilo, byl kus trámu, který jí teď překážel ve volném průchodu do paintballového chaosu.

„Adame, co sis to vymyslel. Pravda. Byla jsem to já, kdo se chtěl setkat...“ Během jejího monologu hravě prolezla škvírou mezi trámem a kovovou konstrukcí vchodu. „Ale na druhou stranu fakt nechápu, proč se musím táhnout až sem, když...“ V tu chvíli ztuhla. Zírala do něčeho, co nedokázala pochopit. Bitevní pole pro paintball bylo sice ve tmě, ale na některých místech i přes nepřítomnost funkční elektřiny zářilo něco, co připomínalo světlo.

„Adame! Jsi tady,“ zavolala tak hlasitě, jak jen dokázala.

Přišla jí další zpráva, která znamenala zvýšený puls, bušení jejího srdce a pak téměř zhroucení její vlastní mysli.

„Nejsem Adam!“

Můj život se scvrknul do malého, dalo by se říci až tířného, prostoru. Nic už nedávalo smysl. Nic už nebylo takové jako předtím.

Poznala jsem Kryštofa, když přišel do naší firmy a hledal praxi. Byl ve třetím ročníku a toužil po nějakém pracovním nasazení. Byl o čtyři roky mladší než jsem v té době byla já. Byl nesmělý. Byl skromný. Byl prostě perfektní. Jeho postava sice nebyla přímo ideální, ale stačilo, aby se chvíli věnoval třeba plavání, a byl v dokonalém stavu bytí.

Měl pohled, který mi učaroval. Jeho ruce se mě dokázaly dotknout tak, jako nikdo předtím. Vlastně NIKDO předtím. Nikdo není jako Kryštof. Cokoli řekne, je pro mé uši jako medová báseň plná okouzlujících slov.

A co teď? Co se mnou vlastně je? Cítím se, jako kdybych snědla celý švédský stůl v Intercontinental Hotelu a přesto měla hlad. Cítím se, jako kdybych byla zneužita na tisíce způsobů a přesto si to nepamatuji. Chci jít domů, ale nemohu. Víím, že za chvíli budu volná, ale budu opravdu volná?!?

Nebudu. Má duše je s tímto místech až příliš moc svázána.

Jsem teď jen ve vůli někoho...Něčeho...kdo ví, co to vlastně je. Jsem uvězněná mezi čtyřmi zdmi. Nevím, co tu dělám, nevím, jak jsem se sem dostala a teď čekám na....

Náhle dveře vrzly. Bylo slyšet, jak praskla klika, a Sára byla konečně volná.

„Adame, nech toho. Tohle už není vtipné!“

V tom zaslechla vrznutí, které přicházelo z míst před ní. Namířila na místo baterku a snažila se odhalit, co to bylo. Zeď před ní určovala směr všeho - Půjdeš li doprava nebo doleva – stejně skončíš v údolí. Šla intuitivně chodbami, kde byla před několika dny odehrána bitva v paintballovém stylu. Prošla místem, kde se poprvé Adam setkal s Petrem. Pak spatřila sráz a temnotu před ní. Za jezerem už byla jen věčná tma. Nad hrací plochou visela mlha vzniklá ohněm, který se tu vznal.

Baterka už víc odhalit nedokázala.

„Adame,“ zavolala beznadějně a doufala, že Adam s vtípkou přestal. Odpovědi jí byla další zpráva v mobilním telefonu.

Podívala se na displej přístroje. V tu chvíli věděla, že je něco špatně. Zahnaný pocit strachu se vrátit. Na přístroji zářila ikonka – žádný signál.

„NEJSEM Adam, opičko!“

Další rána, kterou nedokázala udržet. Petr, její bratr, jí říkal opičko vždycky, když si chtěl vynutit její pozornost. Vždy, když byl malý a toužil, aby si ho konečně všimla.

A teď si ho všimla.

„Jsem v místě poblíž říčky. Je rovné, téměř ploché. Musíš mě najít, opičko!“

Byla v tu chvíli bez sebe. Uvnitř ní něco vřelo. Chtělo to ven a chtělo to ven velmi rychle. V mysli utíkala jako o život. Vzduch kolem ní začínal houstnout. Začínal se zahřívát až nakonec stačila jediná myšlenka, která vše rozzářila. Téměř polovina celé herní plochy se náhle rozsvítila.

Na pár vteřin měla Lenka možnost spatřit paintballové hřiště v jeho stávající zřůdnosti. Ohořelé stěny bludiště, vyschlé koryto uměle vytvořené řeky. A pak si toho všimla. Ležící nehybné tělo v ochranném oděvu, který se horkem spojil se svrchní vrstvou kůže. Ohořelé vlasy odhalovaly zčernalou lebku zabořenou do vrstvy navezené hlíny.

„Bože,“ sykla a dopadla na kolena. „To ne!“ Hlásek, který z ní vyšel, jako kdyby ani nebyl její vlastní. Jako kdyby patřil jině Lence. Lence, kterou by se stala, kdyby nebojovala. Kdyby se nechala

strhnout vlivem přátel ze střední školy, kteří jí říkali, že nic nedokáže, že je slabá a neschopná. Tak se teď Lenka cítila - jako její vele neúspěšné já.

„Tohle nemůže být pravda,“ napadlo ji a v tom jí přišla další zpráva.

Třesoucí ruka zvedla displej do výšky a Lenčiny vytržené oči sledovaly otevírající se složku.

„Konečně jsi mě našla.“

V tom ucítila čísi dotyk na svém rameni. Byl v tu chvíli až příliš reálný. Mobilní telefon jí leknutím vypadl z ruky a na místě se rozpadl na několik částí.

Adam zvedl sekyru do výšky a potěškal si ji. Nebyla tak těžká, jak si zprvu myslel. V minulosti už párkrát sekyru v rukou měl. Na chatě jeho rodičů se s ní měl možnost seznámit, když bylo potřeba štípat dříví. Neohrabanost v této pracovní aktivitě mu však byla víc než vlastní a tak toho záhy raději nechal, aby si nepřivodil nechtěné zranění nebo se neochudil o nějakou tu končetinu.

Teď ale musel zapojit všechnu svou sílu, aby se dostal k dívce, která tady zázrakem přežila. Slyšel její nářek.

Musel jí pomoci.

Jiná cesta nebyla.

„Ustup dozadu,“ zvolal a doufal, že ho dívka slyší. Ticho mu však bylo odpovědí. Ještě chvíli čekal na dívčinu reakci. Po dalších vteřinách ticha se konečně odhodlal.

Zvedl nemotorně sekyru a máchnul. Sekyra při prvním úderu však dveře ani neškrábla a Adam máchnul naprázdno. Na pár vteřin byl v šoku, když si začínal tíhu nástroje uvědomovat. Stačil kousek a ostří zbraně by se střetlo s jednou z jeho dolních končetin.

Druhá rána byla mířena z větší blízkosti a cíl si konečně našla. Zůstala však zaseknutá ve dřevěné ploše.

„Sakra,“ zaklel potichu. „Už to bude!“ Dal do toho všechno. Vytrhl sekyru a málem skončil sám na zemi. Vnitřně začínal zuřit. *Přeci nemůžu být tak neschopný*, zamyslel se a pokoušel se postavit a nabrat novou energii.

Byl to ten jedinečný okamžik. Moment, který se neopakuje. Adam pevně sevřel topůrko a máchl. Rána byla mířena do ohořelé části dveří, ale opět minula svůj cíl. Zarazila se jen pár centimetrů od místa prvního zásahu. Dveře ale nápor i takto slabých úderů nevydržely a záhy se ozvalo lámání dřeva a Adam měl možnost zahledět se do temnoty, z níž pomalíčku vyšla dívka zahalená v oblaku kouře, který doposud neměl možnost kam uniknout.

Adam v tu chvíli zalapal po dechu, protože než mohl dívku v celé své kráse spatřit, zaštipal ho v nose pach ohořelých kostí a masa. Byl tady mnohem intenzivnější a zároveň tak nesnesitelný, že se musel otočit a nakonec se i hnout, aby to rozdýchal.

Kdosi zatím vyšel z šera a stál nehybně na prahu do komory. Adam si nejprve všiml dámských bot na podpatku. Nedokázal poznat, zda byly původně černé, ale v tuhle chvíli je pokrývala vrstva popela. A z nich se do výšky tyčily úzké nohy bez jakékoli chybičky. Jako kdyby si dívka, jíž ladné běhy patřily, půjčila boty někoho kdo právě zemřel a sama si s tím vůbec nelámala hlavu.

Konečně se dokázal narovnat a otočit se. V chabém denním světle, které sem ztěžka dopadalo skulinami ve zdech, stropem i okny, připomínala dívčina alabastrová pleť opravdu sochu, která nebyla časem věků a tekoucích vod jakkoli poznamenána. Jemné rty, oči Anděla a tvář bez jediné vrásky. To bylo první, čeho si Adam všiml, když se na ní poprvé podíval.

Na pár vteřin se ani jeden z nich nepohnul. Byla v tu chvíli jako Boží dílo, které hledělo hluboko do nitra Adamovy duše.

„Děkuji,“ zašeptala a rozehnala tak kolem sebe další vrstvu prachu a kouře. Několik paprsků ozářilo její rudou kštici a nechalo Adama v transu.

V tu chvíli zapomněl na Lenku, zapomněl i na Petra, který právě opouštěl svůj byt a zamířil do své vlastní práce. Adam sám nebyl ani schopný na její děkovné slovo zareagovat.

„Jak...jak jsi to vůbec....,“ soukal ze sebe pomaleji než ten nejpomalejší hlemýžď na světě.

„Já...si to vůbec nepamatuji. Patrně...“ Otočila se za sebe a dívala se do černoty komory, která ji udržela při životě. V ten moment ztuhla. Po chvíliče zírání do tmy se konečně zase otočila. „Muselo mě to uchránit před ohněm,“ řekla zcela vážně.

Adam se pootočil, aby se lépe podíval dovnitř, ale dívka ho zarazila. „Prosím. Už bych vážně chtěla pryč. Byla jsem tady tak dlouho, že se nemohu dočkat denního světla.“

A tak to nechal být. V hlavě mu sice v ten moment běhalo miliony myšlenek – jak to mohla vydržet, jak to, že se na ní nepodepsala známka dehydratace, kde vzala tu energii a proč cítil zápach masa, když jí samotné nic není. Ale pochopil, že na to teď není čas. Teď musela ven.

Snědší ruka se sehnula a sebrala ze země mobilní telefon. Dívka se na mobil podívala a jen krátce pokrčila rameny.

„Marek ti to opraví,“ řekla perfektní češtinou a Lenku tím zmátla. Dívala se do očí Asiatce, která uměla lépe česky než ona, novinářka.

„Kdo...jsi,“ zašeptala.

„Jej, promiň,“ sykla dívka a natáhla k Lence ruku. „Jsem May.“ Její hlas byl tak medově sladký, že si Lenka na chvíli myslela, že někde zakopla a teď spí. Když se ale jejich ruce dotkly, hebkost Mayiny dlaně ji utvrdila v tom, že nesní.

„Co tady...,“ začala Lenka a byla v tu chvíli v naprostém šoku.

„Řekněme, že známe někoho, kdo chce, abys se s námi setkala. Je to složitější, ale v tuhle chvíli...“ Něco za nimi zakřupalo a zpoza polorozbořené zdi se objevil mladík s kamerou.

„Kdo jsi,“ řekla v překvapení Lenka a zírala na oba dva návštěvníky jako na dva mimozemšťany.

„To je Marek,“ odpověděla May a pokračovala: „Je něco jako expert tady na tu věc.“

„Jakou věc,“ zeptala se zcela nechápavě Lenka a všechno, co zažila, přestávalo dávat smysl.

„Eva by ti na to dokázala opovědět mnohem lépe než já nebo Marek,“ řekla May a dívala rozložený mobilní telefon.

„Kdo je Eva,“ nechápavě potichu dodala Lenka.

„Měli bychom odsud vypadnout,“ přerušil obě dvě Marek a stále zíral na displej kamery. Nakonec ale kameru schoval do svého batohu a díval se na May. Jeho oči jakoby volaly: „Rychle!“

May předala několik kusů mobilního telefonu Lence. „Neboj, doma ti to dá Marek do kupy. Vyzná se v takových věcech.“ Lenka jen kývla a začínala si těch pár kousků dávat do kapes, když tu se ozvaly přerušované vibrace a rozbitý mobilní telefon se rozzářil.

„Co?“ vyhrkla v údivu Lenka a dívala se na nově příchozí zprávu.

Marek a May se zastavili a oba se na Lenku dívali v napjatém očekávání.

Lenka jen ztěžka četla příchozí zprávu. Jako kdyby vnitřně tušila, kdo ji napsal. „Konečně jsi mě našla. Už jsi skoro u mě, opičko.“ Oči měla vytřeštěné. Poničený displej ozařoval její tvář a zvýrazňoval kašdický defekt na její unavené tváři. „Stačí, když se otočíš,“ byl dovětek zprávy, která zmrazovala krev v Lenčiných žilách. Zvedla hlavu k náhle nalezeným a chápavým lidem, co tam s ní byli.

„Co se stalo,“ tiše se zeptala May.

Lenka jí neodpověděla. Jen se na podpatku otočila a dívala se do šera před sebou. Cosi se tam ve tmě začalo hýbat. Šero měnilo svou formu a získávalo obrysy člověka. Lenka byla natolik ztuhlá, že se nedokázala ani pohnout. Ani vlásek na její hlavě se nepohnul.

May ihned pootočila hlavu k Markovi. Ten vytáhl kameru a aktivoval spoušť. Díval se skrze oko přístroje na Lenku stojící před ním. Zaměřil se na místo, kam hleděla a viděl to, co mu již bylo známé.

„Teď už bychom vážně měli vypadnout,“ sykl a na dalších pár vteřin se ani jeden z nich nepohnul. Pak se čas dal zase do pohybu a oba dva chytly Lenku za ruce a táhli ji pryč.

Cesta zpět byla pro Adama mnohem rychlejší než cesta za záchranou volajícího hlasu. Krok následoval krok a Sára, jak se dívka jmenovala, ho následovala poctivě. Nekolísala, nezpomalovala, ani jednou nešlápla vedle. Když podlézaly spadlý trám, nezavadila ani o jednu trčící tyč.

A záhy už byly u paty eskalátoru. Oba dva si oddychli. Světlo z ulice bylo téměř nadosah. Nic nebránilo tomu, aby se v jeho záři utopili.

„Díky,“ řekla znovu Sára a její poděkování naráželo na Adamovu zvyšující se alergii. Řekla to slovo tolikrát, že mu začínalo vnášet zlost do krve. Zvyšovalo mu krevní tlak i tep. Jeho srdce bušilo rychleji při jakékoli zmínce poděkování. Chápal, že jí zachránil, ale přišlo mu, že se Sára opakuje už jen z principu.

O několik hodin později mu začínalo docházet, proč má takové pocity. Už v ten okamžik si připadal divně.

Otočil se a znovu jí řekl, že opravdu nemá zač, že to nebyla vlastně ani jeho povinnost a v témže okamžiku si vzpomněl na Lenku. „Sakra,“ procedil mezi zuby a vytáhl mobilní telefon. Žádná nová zpráva, žádný zmeškaný hovor.

Přeci se nemohla jen tak vypařit, napadlo ho.

Sára zatím došla k východu z trosk budovy, která ji na několik dnů pohřbila a odřízla od normálního života. Sledovala nic netušící lidi a v koutku své mysli se začínala smát. Svoboda jí teď byla blíž než kdykoli předtím. Otočila se a zadívala se na tu malou postavičku, co ji vysvobodila. Měla by mu konečně poděkovat tak, jak si to zaslouží. V ten stejný moment ztuhla. Cítila, jak se uvnitř třese jako osika. Jak se všechny buňky jejího těla chvějí vzrušením. Její prsty začínaly blednout a pak začínaly černat. Zhluboka se nadechla a zakašlala. Z úst jí začínal vycházet podivný pach a do nosních dírek se jí dostala štiplavá vůně kouře.

„Co se to...“ šeptala to tak potichu, že to Adam nemohl slyšet. Otočila se zpět k východu a opřela se o sloup, co byl součástí vchodu. Zhluboka dýchala. Něco uvnitř chtělo ven. Prozíralo se to jejími orgány. Řvalo to jako raněné zvíře a s každým dalším Sářiným záchvěvem to bylo mocnější a bylo to blíž ke světu tam venku.

„Do háje, nezvedá to,“ sykl Adam a po pátém pokusu se Lence dovolat to vzdal. „Budu se tu muset ještě poro...“ spustil a pak, aniž by větu dokončil, oněměle zíral před sebe. Sára byla opřena o sloup a jakoby celá žhnula. „Sáro,“ řekl tak jako by to ani nebyl jeho vlastní hlas.

Dal se do kroku a pomalu se přibližoval k dívce jíž zachránil.

„Jsi v pořádku,“ zeptal se váhavě, i když si byl jistý, že v pořádku nebyla. Něco na něj tiše zasyčela, ale nedokázal porozumět jedinému slovu.

Zrudla natolik, že její vlastní kůže byla rudější, než její vlasy, které teď ve zlomu světla mohl konečně spatřit. Byly jako živý oheň.

Už byl u ní sotva na dva metry. Jeho paže se zvedla a chtěla se jí dotknout. On sám se chtěl ubezpečit, že je v pohodě. Kůže na Sářiných zádech doslova propálila její šaty a zanechala z nich jen ohořelý kus látky. Během několika vteřin i záda začínal černat – jako hořící kus dřeva, který postupně umírá a mění se v popel.

„Co se...“

„Stůj,“ ozvalo se tak hlasitě, že se Adamova ruka ihned stáhla k tělu. Zůstal stát před dívkou, která jakoby se měnila v hořící pochodeň, co ztrácí energii.

„Ustup od ní,“ řekl opět mužský hlas za ním.

„Potřebuje...“

„Nepotřebuje nic. Ustup od ní! Rychle!“

Nehýbal se. Nedokázal pohnout ani konečky svých prstů natož celým svým tělem. Sledoval její pekelnou proměnu. Nechápal to, co v tu chvíli viděl, ale přesto nedokázal uhnout pohledem.

Postupně se celá proměnila v hořící kouli. Začínala se hroutit do sebe. A jakoby navíc, do toho všeho, ještě vzdychala.

Znělo to jako siréna odkudsi hodně daleko.

Pak oheň zeslábl. Už nebylo žádné místočko, které by svým žářem na Sářině těle neoznačil. Ze Sáry bylo už jen torzo. Zůstala opřena o sloup a žářem se k němu doslova připekla. Celým prostorem se teď opět linula vůně ohně a kouře. Jako kdyby se událost požáru odehrála sotva pár minut před tím, než do budovy Lenka a Adam vstoupili.

„Co se to s ní...“ řekla otupěle Lenka a šla pomaličku k Adamovi. Zastavila se u něj a zadívala se na ohořelé tělo.

„Byla patrně jednou z nich,“ řekl Marek tónem, jako kdyby to bylo naprosto normální.

„Jakou – jednou z nich,“ zeptal se Adam a konečně se dokázal pohnout.

„To je na dlouho,“ odpověděl krátce Marek a konečně uklidil kameru.

„Viděls si ji,“ zeptala se z ničeho nic May.

„Jo,“ odpověděl Marek a přitom i souhlasně kývl. „Je toho ještě hodně moc, co musíme probrat,“ řekl směrem k Adamovi a Lence.

„My si nemáme o čem...“, spustil Adam a chtěl odejít. Marek byl však rychlejší. Chytl Adama za rameno a zastavil ho.

„To, co chceme říci, nebo spíše co chce ona říci, si rád vyslechněš.“

„Chápeš, o čem to mluví,“ zeptal se Adam Lenky.

„Nemám ani páru, ale něco mi říká, že si to budeš chtít vyslechnout.“

Prostorem se ozval zvuk příchozí zprávy. May vytáhla mobilní telefon a rychle si přečetla příchozí zprávu.

„Lidi, budeme muset vypadnout. Za chvíli tu bude další kontrola statiků a věřte, že není v našem zájmu, aby nás tu našli.“

Marek a May vyšli na denní slunce jako první. Když pak Adam s Lenkou procházeli kolem Sářina těla, měla Lenka nutkání, které už několikrát cítila. Něco temného začínalo získávat nadvládu nad tímto místem. Stejný pocit, který měla ve vlaku, než se setkala s tou prazvláštní ženou – všechno pak shořelo jen díky Lence. Chtěla se dívky dotknout, ale nakonec v sobě nenalezla odvahu.

Nakonec i oni dva opustili galerii Nebesa a nechali temnotu za zády.

Vzduch venku voněl po větru a listech spadáných ze stromů. Slunce se přehouplo do druhé části své dlouhé poutě po obloze. Praxe to však neubíralo na intenzitě. Ruch byl všudypřítomný. Došli sotva pár metrů od vchodu a Lenka se musela posadit. Musela nabrat energii. Musela to rozdýchat.

Sklonila hlavu dolů a zhluboka dýchala. Ucítila čísi přítomnost vedle sebe a mírně na tu stranu pootočila hlavu. Adam se právě snažil najít vhodnou pozici. Zaklonil se dozadu a zavřel oči. Na jeho tváři se v tu chvíli začínal podepisovat strach a vyčerpání.

„Je mi to líto,“ řekla najednou Lenka.

„Co?“ zareagoval překvapeně Adam. Přemýšlel koho tím myslí. Sáru, dívku s rudou kšticí vlasů, jejíž pleť byla tak dokonalá, že kdyby nebyl gay, asi by se do ní mohl i zamilovat. Před očima se mu objevil její výraz, když dveře povolily. Kouř odhaloval její tvář pozvolna. Teď mu to přišlo jako sen – sen, který skončil noční můrou.

„Petra,“ zašeptala. „Měla jsem být citlivější.“ Chytl ho za ruku. „Musel jsi ho asi hodně milovat, když jsi o něm pořád mluvil, jako kdyby žil.“

Pak se zadívala kamsi před sebe. Něco ji napadlo a vytáhla peněženku. Začínala něco hledat a to dalo Adamovi příležitost přemýšlet. Proč mluví takhle divně? Vždyť on není ...mrtvý. Proč by... „Tady,“ vytáhla z kapsičky své peněženky fotku a podala mu ji. „Alespoň ať na něj máš nějakou vzpomínku,“ řekla s citem a se zármutkem.

Adam se na fotku podíval a zmateně se pak zadíval na Lenku. „Proč by mi někdo z nich měl připomínat Petra?“

Proč by mi měl... Otočil fotku a našel tam krátký vzkaz – Mé sestřičce – Petr. A najednou si vzpomněl na důvod, který ho do Nebes zahnal – setkání s Lenkou.

„To musí jít o nějaký omyl. Tohle přeci...“

„Jsi to ty – Darkness Fighter, že jo,“ řekla až moc klidně.

„Jo,“ odpověděl Adam a čekal, co Lenka dodá.

„Petr. Ten Petr, co je na fotce – to je Midas777. Ten s nímž si měl mít rande. Midas777 zemřel při požáru Nebes. Midas777 byl můj bratr.“ Najednou se postavila a její oči ulpěly na Adamově šokované tváři. „Tak a teď to víš. Někdo si s tebou hraje, ale můj bratr to rozhodně není.“ Začínala

brečet. Máchla rukou k Nebesům „Můj bratr tam zůstal! Celý jeho život je pryč! Všechno je pryč! Byl to jediný, co jsem v životě měla. Jediná pevná součástka tohoto šíleného světa, na níž jsem se mohla spolehnout! Do háje! A teď je pryč! Proč? Protože jsi ho tam nechal?“ Pláč se proměňoval ve vztek. „Nelíbil se ti? Našel ses tam někoho jiného, se kterým bys mohl ničit postele nebo, co to děláte podobného!“

Byl zmatený. Lenka tam stála a vyřvávala se ze všech emocí, které se v ní za ten jediný den nahromadily. Netušil, co dole viděla, co ji šokovalo. Netušil, že od svého bratra již několik dní dostává zmatené zprávy, které ji pomalu ale jistě navádějí na cestu šílenství.

V tu chvíli ani neměl potuchy, s kým trávil posledních několik dní. Došlo k nějakému omylu? Vždyť jen Petr věděl, jak Adam vypadá. Tak to chtěl. Nebo to tak plánoval někdo, kdo se za něj vydával. Ani si tu změnu neuvědomil. Nepřemýšlel nad tím. Nemusel. Ale teď bude muset.

Prudce se odlepil od lavičky. Lena v ten moment přestala mluvit. Otírala si obličej od slz a jen se na něj bezradně dívala.

„Kam to jdeš,“ řekla z ničeho nic prosebně.

V tu chvíli jí neodpověděl. Přitiskl ji k sobě a objal ji. Cítil všechny její unavené svaly. Vnímал její vyčerpání.

„Musím si něco vyřídit,“ zašeptal. „Je mi líto tvého bratra. Byl to vskutku neuvěřitelný muž,“ řekl potichu. „I když jsem ho vlastně vůbec neznal,“ dodal a otočil se směrem k Václavskému náměstí.

„Marek a May chtějí,“ zavolal na něj, když jí došlo, že opravdu odchází.

„Večer u Tebe, číslo na mě máš, tam mi napiš. Budu asi potřebovat někoho, kdo mě taky obejmě,“ řekl naposledy a usmál se. Měl před sebou těžké rozhodnutí.

Musel zjistit, kdo je perfektní osoba, co ho dovedla do ráje, aby mohl záhy zjistit, že to bylo jen převlečené peklo.

Lenka ještě chvíli sledovala Adamova záda, než se jí ztratil z dohledu. Za svými zády pocítila přítomnost dvou osob, co jí vyvedly z pekla zase zpět na světlo. Byla jim za to vděčná, ale nedokázala se zbavit zvláštního pocitu, který v ní rostl. Něco víc viselo ve vzduchu. Něco, co tam vždycky bylo, ale teď...teprve teď se to dralo na světlo boží.

Zvedla hlavu a zadívala se na strom, co byl z části holý. Většina listů už ležela na chodníku. A v tom jedinečném okamžiku si všimla několika růžových květů, které na těchto stromech nikdy nekvetly.

Věděla to. Něco bylo jinak.

„Kam to šel. Máme přeci...“, spustil Marek, jako kdyby byl snad nějaký vůdce.

„On se vrátí,“ přerušila ho Lenka a lehce se usmála.

Kryštof, přítel dívky jménem Sára, nevydržel čekat. Již několik dní od ní nedostal žádnou zprávu. Již několik dní tápal. A tak se odhodlal. Využil všeho, co doma měl, a vytvořil jednoduchý plakát, který za pomoci přátel rozlepil všude, kde jen mohl.

Viděli jste někdo tuto dívku? Více informací pošlete na číslo 757214001 nebo na mail krystofnewak@gmail.cz

Zhroucená do sebe se Sára ocitla na prahu změny. Myslela si, že ví všechno. A pak se ocitla v galerii Nebesa. Setkala se s mužem a ten ji učinil vnitřně šťastnou. Byla natolik vzrušená, že si neuvědomila, že začíná hořet a pak se probudila. V krátké amnézii způsobené šokem i prožitkem si jen těžce vybavovala poslední minuty svého života.

A pak si vzpomněla.

Stačil jediný pohled na denní světlo. Na život za hranicemi galerie Nebesa. A prožřela. Konečně její život začne mít smysl. Kryštof už se nebude trápit. Bude mít, co chtěl.

Slabý větřík si začínal pohrávat se zbytky Sářina popelu. To, co odvál odhalilo něco zázračného. Místo ohořelých kostí, vítr odhalil růžovou barvu, bělostnou a hebkou kůži, rudě ohnivé vlasy. Postupně se zase narovнала. Plná energie, plná touhy a plná zloby. Svět na ni zapomněl, ale ona nezapomněla na svět.

Byla teď něco víc. Byla poslem, co do Prahy vnese konečně řád – řád chaosu.

A tak byla zrozena z popela jako pták Fénix a na svých křídlech nesla to, co temnotě mohlo jedině pomoci. Bitva pokračovala a bude jen otázkou času, kdy hněv poznají i ostatní lidé města pražského.

Konec 5.dílu.